

JAROSLAV ŠKRDLÍK

1984
sbírka básní

Chvatná setkání

OBSAH:

PROLOG PODLE SEIFERTA 1

I. TUŽBY/KRÁSA NEZRALOSTI

KRÁSNÉ PŘEDSTAVĚ 2
PŘÁNÍ V RŮŽÍCH 3
TOUHA JINOCHOVA 4
MARNÉ SNY O TOBĚ 5
CO BYCH CHTĚL 6
LOUČENÍ MILENCŮ 7
TOUHA 8
SAMOTA ZVONIVÉHO TÍCHA 9

II. POŠETILOSTI/SMUTEK DOSPÍVÁNÍ

PĚŠINKY SNŮ PRO MILENCE 10
SNY O TOBĚ 11
TOUHA DOSPĚLÉHO MUŽE 12
RÁNA PLNÁ ROSY 13
PO PRVÉ BYL JSEM TVŮJ 14
ROZTRŽKA MEZI MILENCI 15
SNĚNÍ 16
TOUHA 17
SKUTEČNOST 18

III. NADĚJE/RADOSTI Z PŘEDSTAV		ROZHODNUTÍ	32
LABUTÍ BRÁNA	19	SEN	33
NADĚJE	20	HLEDÁNÍ VE DVOU	34
ZTRACENÉ VZPOMÍNKY	21		
PRVNÍ A POSLEDNÍ	22	V. JISTOTY	
RUCE KE SMÍŘENÍ	23	ANNĚ KERN	35
TOUHA NÁVRATU	24	VIRSKÉ ÚDOLÍ	36
SMUTEK PODZIMU	25	VŮŇ DOMOVA	37
OSTROV PRAVDY	26	VYZNÁNÍ	38
IV. REZIGNACE/ PŘEDSTAVY ZE ZÁRMUTKU		BULHARSKÉ JARO	
REKONVALESCENCE LÁSKY	27	(torso básnické sbírky)	
REZIGNACE	28	TAKÉ DNES	39
PRASKLÁ VÁZA	29	NADĚJE Z PLÁŽE	40
LOUČENÍ	30	NEZNÁMÉ U STOLU	41
BILANCE ROZCHODU	31	SBOHEM ZLATNI PJASACI	42

**O AUTOROVÍ
TIRÁŽ**

JAROSLAV ŠKRDLÍK

**CHVATNÁ
SETKÁNÍ**

1 PROLOG PODLE SEIFERTA

Ke mně nebylas má lásko marnotratná.
Zcela malou troškou něhy jako lakomec
do dlaní jsem chvatně kápnout musel nakonec.
Však má lásko, dík i za ta políbení chvatná.

V ruce novoroční růži, v druhé peníz z ryby.
Penízem tím jenom pošetilec platí
za všechno, co chtěl by zase milovati
a co moje srdce zná jen bezpochyby.

I.
**TUŽBY/KRÁSA
NEZRALOSTI**

2 KRÁSNÉ PŘEDSTAVĚ

Jestli mně život krásu poskytne,
musí mít něžnou útlost Tvého pasu
a Tvoje oči krásně průsvitné
a jemnost hedvábnosti Tvého vlasu.

Kolik už dívek v žití potkal jsem,
tolik mně něhy protančilo kolem.
Ach, kolik melodií svým falsem
kráse té smutně otřelo se o lem.

A kolik dívek já už oslovil!
Však málokteré v očích tála něha,
kterou jak rybář rád bych ulovil.
Jen o ní snila touha bezebřehá.

Toužival jsem pátrat poctivě,
zda život marný neprožívám dosud,
kdy Amorův šíp, napjat v tětivě,
nemíře na mne, nepokouší osud.

Když už mně život krásu poskytne
příslibem líbeznosti Tvého pasu,
budou Tvé oči krásně průsvitné
a v dlaních pocítím Tvou jemnost vlasu.
Zatím tu vadnu čerstvě pokosen,
jsa travou toužím, chci se Tobě dvořit,
i když jsi jenom přenádherný sen
mých představ, jež tak lehce lze vytvořit.

V nich nahou vystavím Tě na kámen,
klín něhou políbení Ti zasypu,
svou ruku do Tvé vložím omámen,
vystaven budu Amorovu šípu,

abychom tiše překročili stín.
Dychtivou něhou budeme se líbat
dva milenci schoulení u vrbin
a kolem se už bude připozdívat.

Má představivost ve Tvé žije jen,
vyzývající krásu nese kolem,
Amorův šíp konečně namířen
a já tím šípem navždy budu skolen.

3 PŘÁNÍ V RŮŽÍCH

Kyticí růží z divuplné vázy
vyjádřit chtěl bych vroucnost svého přátelství
a že mně denně Tvoje ruce schází.
Po něze toužím, co dlaň dlaním přinést ví.

Kytice růží z plné vázy
zahalena je tajemstvím.
Je pohlazením, které asi
už těžkne plodem, dobře vím,
Tvé sympatie, jež po vzdušných mostech
chtěla by štědře po něžnostech rozdávat,
hrát s podzimem si na léto
a nezkoumat, zda mám Tě rád.
Vždyť moje plachost ve Tvém nitru mizí
a málem Tvé se k milování nenabízí.

Zamilovaná nedívá se
okouzleně jak na oltář,
když s něhou na odiv své kráse
zrcadlu nastavuje tvář.
Však obraz, spoután ve stříbrném rámu,
rád oddává se sebeklamu.
Jsem hezká?
Ne! Já ne, nikdy! Stokrát ne!
A přec mně řekl dneska,
že moje krása jako hvězda září
a co mám přenádherných listů v kalendáři.

Přestaňme pátrat, proč nám nevychází
touha jak poznat známé z neznáma.
Ty květy vem si z divuplné vázy,
z těch růží něžně voní láska má.

4 TOUHA JINOCHOVA

Až jednou pronikne zas parfém známý,
co někdy provází mne ve snění
a zvítězí cit dosud nepoznaný,
já budu zamilován k zbláznění.
Pak z dlaní, které voní fréziemi,
pocítím touhu vášeň rozvířit
a celým tělem snít, jak dobře je mi
ve vůni, jež nemůže ublížit.

A vůní něžná láska půjde s námi,
v prostovlasou se dívku promění.
S ní procházet se budu krajinami,
kde milovat se budem k zbláznění.
Přátelství něhy jako loňské listí
odhrneme si z našich polosnů
a na knihy, jež nesvedli jsme čísti,
si ulehne každý do svých snů.

V mých touhách rozechvělé odhodlání
a láska jdou jak víly umí jít.
Jen bojím se, že nedozvíš se ani,
jak horce přeji si Tě políbit,
jak mládím netrpělivě tu čekám
na zázrak, který srdce přemůže
a ostych hodí v pospas dravým řekám,
by zahrály si v chlapci na muže.
Zatoužím s Tebou hrát si na pohádku
o lásce sahající do nebes.
Pak bych si možná v mamčině šátku
už přestal nemotorně hledat kdes
závratnou hebkost milovaných dlaní,
co chtějí něhu s vášní usmířit.
Cítím jen rty a plaché odmítání,
jak voní snahou nechtít ublížit.

Hled' mládí netrpělivě tu čeká
na zázrak, ač ostychem je krutě jat.
Nechť v dravém proudu odnese jej řeka,
abych své touze mohl naslouchat
jak v ní už zachvívá se odhodlání
pro Tebe s lýtým drakem chtít se bít.
Však strach mám, že Ty nedozvíš se ani,
jak ústa má Tě touží políbit.

5 MARNÉ SNY O TOBĚ

Mhouřívám oči dychtiv nádherné
a nezachytitelné krásy.
Mám však i hrdlo smutkem stažené
a připadám Ti hloupě asi,
zvláště když moje srdce v domnění,
že pohlazení horkých dlaní
podivným kouzlem něhy promění
Tvé odmítavé odhodlání.

Je jako sudba sítí napjatých
a lásce zcela uzavřené.
Ve vrásčitou tříšť v zlatu zajatých
jsou misky dlaní vykroužené
a porušena rovnováha vah.
Rozplynulo se na přísliby,
že jednou večer, byť jen v představách,
dolétne píseň od koliby.

Loučení se sny bývá vždycky zlé.
Ač přicházejí plné slibů,
nelze je spoutat, než se rozplizle
poschovávají do záhybů.
Tobě už také nahost červánků
ze tváří zvědavě se dívá
a prchavý zlom něhy ze spánku
všedností na prahu dne zívá.

6 CO BYCH CHTĚL

Já často ve snách hníst Tě chtvím v dlaních,
dát Ti jak sochař hlíně nečekaný
tvar květů lásky, něhy, nebo co je v nich,
jichž krůpěj jediná, že hojí rány.
Však když se ze snů probouzím po ránu,
Tvůj květ v mé váze hodně povadlý je
a džbán je prasklý, voda z něho lije
jako bych z dálky slyšel zpívat fontánu.

Já do těch tónů nechám zázrak odehrát,
že se z něj hlava div že nerozskočí,
když trpělivě hnětu křivku dívčích zad,
konče ji něžně dole na úbočí.
Pak dívka zvedne džbán a pramen žíznivých
jí stéká po ňadrách a do úžlabí
krásky, jež líbezněji nemohla by
se rozpršet do písně kapek tříštivých.

Až jednou touha milovat nás naučí,
na první noc nám jistě neustele.
Přál bych si svázat něhu v našem náručí,
každické místo zlíbat na Tvém těle,
zmapovat nekonečnou krásu skrytou v nich
a spoustou jablek z biblického koše
převést Tě úzkou lávkou do rozkoše,
hníst Tě jak hroudu hlíny něžně ve dlaních.

7 LOUČENÍ MILENCŮ

Z opojeného rozevlání
vracívají se milenci.
Dlaň uvězněnu v druhé dlani
jdou tajuplní spiklenci.
A v tmavou zeleň pod úbočím
ukrývají se stavení,
v nichž stmívá se. Všem oknům a za nimi očím
jsou kroky milenců jak znamení.

Krok těžkne, ač se pozdí,
oba jsme chtěli spolu věčně být.
Za chvíli budeš smutná za zdí
o přeludu své lásky snít.
Zbudu tu sám a bez lítosti
pospíším vložit nebeklíč
do žárlivosti, hosta ukrutánské zlosti
proto, žes odešla tak rychle pryč.

Už oči štěstím rozesmáté
nebude mít mé děvčátko.
Hřáli jsme se v nich do deváté,
zdálo se nám to nakrátko.
Uprostřed louky plné krásy
ulehl bych si do únavy
a myslel na slzu Tvé přimhouřené řasy,
můj luční kvítku krásně voňavý.

Utonout chtěl bych ve Tvých očích.
Bez kudrlinek pozlátka
rozprostranit se na úbočích,
vmyslet se do snů děvčátka,
jež voní dýmem ohňů z polí
a touží, bych ji hladil jen.
Proč láska, když už nesnesitelně nás bolí,
má ještě příchut' mydlinových pěn.

8 TOUHA

Do noci štěstím zmámené,
či aspoň takovou se zdála,
vytrysklá něha z kamene
kouzelnou flétnou hrála.

Malá
jiskřička vzplála
a Ty ses bála.

Kdybych tak uměl zazpívat,
na housle čarodějně hráti,
do hloubky očí Tvých se zadívat
a srdce ústy otvírati,
zda Ti
své pousmání
mohl bych dáti.

Vždyť požár písní národních
tou jiskrou rozhořel se z náhla.
I o slavíku bylo v nich.
Toužící dívka do vyprahla
sáhla,
pod rukou vláhla
jí něha náhlá.

9 SAMOTA ZVONIVÉHO TICHA

Do vůně přítulného mechu
nešustí obrácený list.
To svoje verše pro potěchu
nemohl jsem Ti lásko číst.
Vždyť já v nich podobám se lháři,
předstíraje, že dovedu
psát ódu kráse, snivé záři
probleskující z pohledu.

Samotou zvonivého ticha,
jako by ani nebylas
jen sněním, které nepospíchá,
se zvlnil rozvolněný vlas.
Já hledal jsem v něm rytmus dechu
chtěje se vcítit jak je Ti,
když do milostně horkých vzdechů
jde láska má Ti v ústrety.

Pak pochopil jsem beznaději,
pro kterou dřív jsem nezaslech
doznívající kroky její.
Té, pro níž tajil se mně dech.
Podoben zvonivému tichu
optimista a panikář
bezbranný nahořklému smíchu
zůstanu zatvrzelý lhář.

II.
**POŠETILOSTI/
SMUTEK
DOSPÍVÁNÍ**

10 PĚŠINKY SNŮ PRO MILENCE

Jen drobounkým dotekem, lehce a něžně
já hladím Tebe miláčku drahý
a dlaně mé vykouzlí tak mimoběžně
výkřiky naší milostné vláhy,
jež zalévá bohatým pramenem lávy
úhory snově zasutých bájí.
Sne! Kouzelným kobercem leť do dálavy,
kde milí k lásce se ulíbají.

Kde ruce jsou hladové, horečně tápou
slepecky vratké, nejistě jdoucí
se chovají zvlčile, však nerozsápou
to tělo v pokoře ztichlé, vroucí.
Mlč miláčku, sen všechno dotekem poví.
Tvé tělo přece rozumět musí
i ztajeným slovíčkům, jež nevysloví
a na něž pozdě je vzpomenout si.

Snem, pěšinkou milenců, půjdeme spolu,
na věky spolu. Šat rozevlátý
nám vytvoří podivnou aureolu.
My, v její záři uzounce jati
bez lhostejných pohledů na mimojdoucí
důvěrně slepí jsouc, v sebekázni
se vnoříme ve snová přání, tak vroucí,
jako dva milí neškodní blázni.

11 SNY O TOBĚ

Nad pokosem mne vůně omámila,
sny vybarvila v tónech rumělky.
Tys jako vždycky přišla moje milá
a něžně vstoupilas mně do znělky,
v níž celým srdcem chtěl bych se Ti dvořit
a do představ Tě uložit jak sen.
Trs trávy voní čerstvě pokosen
já ze snů za nic nechci se vynořit.

Tvá ústa šeptem zvou mne na pohádku
o lásce sahající do nebes,
zatím co chtivé ruce po úkradku
se striptýzovou krásou hrají džez.
Ty do ní vcházíš v maminčině šátku
a s Tebou něžnost z roztoužení kdes.
Voníš mně jak rezeda i vřes,
já vysvlékám Tě v rozpačitém zmatku.

Rozjetý kočár snů už nevypřahám,
snad osuší nám slzy lítosti
a já jsem šťasten navzdory všem snahám
pochopit smutky Tvojí bytosti.
Náš obzor chce se štěstím rozednívat
ač ještě sen jde za snem u vrbin.
Mne stále touhy překrývají stín
ač toužím Tvýma očima se dívat.

12 TOUHA DOSPĚLÉHO MUŽE

Hrozně moc Tě chci.

Se všemi slastmi, které máš tajemně schovány ve svém domě.

Chci Tě a Ty to víš.

Proto ponecháváš vchod svého překrásného domu otevřený.

To abych mohl pokorně do chodby Tvého života vnořit svůj nevěřící zrak,

rozhlédnout se a všechny tapiserie strachu,

které jsi na zeď zoufalství rozvěsila,

nepříčetně rozcupovat.

Doufáš, že pak je uklidněn přečísnu něhou

a přetvořím na ty nejkrásnější chvíle

v našem životě představ a snů.

Až bude Tvůj úsměv zářit jako slunce,

potom se vezmeme vroucně za ruce přátelství

a budeme se radovat z věcí prostých,

které nám půjdou hlubokým lesem touhy vstříc.

A všichni, kdo nás potkají, se budou divit,

že v mechu se za námi otiskují

jen jedny šlápoty stop jistoty.

Ale brzy pochopí, že ony míří

z prostoru, který nás tísnivě obklopuje,

až na vrchol příjemného bytí

do našeho světa splněných představ a snů.

Tam si Tě uložím na měkký koberec naděje
a pak se budu radovat
z Tvé slastné mdloby milosti,
do které se i já celý pohroužím
jako do uklidňující lázně.
Tvýma rukama něhy si přitisknu
nahé jizvy křivd na svém těle
a nakloním se nad krásu,
která se pode mnou zavlní štěstím.
Začervená se do tvaru dozrálých jahod
s pronikavou vůní naprostého uvolnění
se slastí francouzské snídaně v trávě.

Já vedle Tebe omládnou
a ještě hrozněji Tě budu chtít.
Bude v tom chtění pokora dlouhého čekání
a Ty to víš.
Proto uvolníš i svou touhu
jako prameny svých vlasů,
abys nás jí něžně přikryla.
To aby naše výkřiky ukojení
zněly tlumeně jako šepot modlitby.

13 RÁNA PLNÁ ROSY

Když s perlami si na úsměvy hrají,
já ve Tvých retech vidím krásu krás
a něhou rozechvělou až ke kraji
bych vnímat chtěl, jak vonný dech, Tvůj hlas.

A kdyby ještě ruka v něžném gestu
chlácholila třes mého napětí
a vklouzla pod lem šatů bez protestu
a stiskem vyzvídala jak je Ti,
bude mně toho kouzelného rána
jak by se k nahým tělům lísal vřes.

Ty lehce ruměníš, jsouc otázána,
však přesto láskyplně odpověz,
protože toho kouzelného jitra
po prve zastihne nás sladké ach!
a kapky slz nám ještě mnohá zítra
zajiskří marnotratně na lukách.

14 PO PRVÉ BYL JSEM TVŮJ

V těch rozechvělých stiscích domlouvání
já neptal se, zda je to láska nebo hřích
a věřím jenom pohlázení dlaní,
pohledu našich očí upřímných.
Plnými ústy ve zvlněné kráse
na úsměvy si s řadou perel hraj,
máš podmanivou vášeň ve svém hlase
a oči něhyplné po okraj.
Dokud jsou touhou přeplněny číše
a sny jsou rozpěněny se světlem,
řekni jen slůvko, dokud jsme tu tiše,
dokud je trochu posvátnosti v něm.

Pak přijde zázrak, to snad zažehne se
ve mně má hvězda na chvíli
a vzplane v oslnivé kráse
jak na květině křídla motýlí.
I radost vzplane, melodie snivá
jak písně národní by vánek hrál,
v níž roztoužení nikdy nedoznívá
když taktovka pokývne na chorál
a přijde sen, v němž toužím po náruči
a v srdci mém je šťastná panika,
když píseň o lásce se rozezvučí
a Tvoje plachost ke mně proniká.

15 ROZTRŽKA MEZI MILENCI

V kouzelné chvílce nadšení
vzduté až nad oblaka
vnímám Tvůj krok, jenž vzrušený
vstříc vyběhnout mne láká.
Však kroky Tvoje dozněly,
brána už zavírá se
a kámen mostu omšelý
od pláče jihne, zdá se.

I pestrý květ vždy uvadá,
když váza vláhu nedá.
Neštěstí nikdo nezvládá,
samo si k lidem sedá,
jsa neodbytné jako hřích.
Když nejmíň se ho nadáš
jak slovo pluje po mořích,
kde vesla neovládáš.

Na břehu moře osaměl
jsem Tebou zavržený.
I kámen z neznalosti chtěl
obměkčit srdce ženy.
Opodál váza rozbitá
na molu pohozená.
V těch střepech soucit prosvítá,
duše je pokořená.

16 SNĚNÍ

Až jedenkrát já přeskočím svůj stín,
to možná už se bude připozdívat,
mé tělo bude ospalé jak louka u vrbin,
na které si Tě právě vymyslím.
Však nežli usnu,
jako na zázrak se budu dívat
jak z paprsků snění
se budeš zvolna zhmotňovat.

A sáhnu-li tam, kde Tě jenom tuším,
uvízne moje horká rozechvělá ruka
ve Tvých něžných dlaních,
protože náhle budeš skutečná jak sen
a snivá jako skutečnost.

17 TOUHA

Překrásně rozkvetlá louka Tvého těla
vábí mne k pokornému ulehnutí.
Tak rád bych se schoulil na dna Tvých hlubokých údolí,
vyhledal si pohodlné místo,
uložil se tak,
abych, maje ruce za hlavou,
mohl se zahledět do zářících hvězd Tvých očí.
Vím, že to je neskromná touha,
kterou Tě opatrně vedu
a současně vydávám na pospas smyslnému zanícení.

Ale já toužím také, abych se mohl v tomto zanícení
procházet všemi tajemnými pěšinkami
mezi Tvými rty a překrásnou růží Tvého klína.
Nevynechal bych žádná zastavení
u Tvých vášnivých něžností,
kterými bys mne láskyplně obdarovala,
ale které si zatím tajuplně schováváš jako lakomec.

Já bych Tě pak co nejněžněji
třel jako hlínu svých hrnčířských představ
a do těch tvarů oroseného džbánu
bych vdechl všechnu svou touhu
po vymodelování nejkrásnějších tvarů lásky.

18 SKUTEČNOST

Zoufale toužím s Tebou komunikovat,
avšak přistihl jsem se
jak stojím jen za mřížemi Tvého mlčení.
Lze jimi sice vztáhnout ruku k pohlazení,
a Ty zarputile neuhneš,
ale také nevyjdeš láskyplně vstříc
k něžnému propletení prstů
a do smyslné křeči díkůvzdání.

Vadí nám oběma mříž
nebo vadí jenom mně?
To teď nemohu posoudit,
protože Ty odmítáš se mnou komunikovat
a má slova pokory
padají jako poraněná ptáčata
do hlubokého příkopu
u středověké hradby Tvého mlčení.

V duši mám vyprahlo z nejistoty
a plážový písek se po ní převaluje
v teskném vichru seismického záznamu
mého zarmouceného srdce.
Neklidně bije,
protože ještě sice neví nic,
ale také, protože vůbec nechce tušit
a proto nenapravitelně a pošetile bude doufat.

III.
**NADĚJE/
RADOSTI
Z PŘEDSTAV**

19 LABUTÍ BRÁNA

Osamoceným ránem jdu,
jež pro nás rozednám si,
zamávám, jenom poslechni si.

Zamávám, jen si poslechni
vzkaz, na nějž sotva vyčká
nejkouzelnější postavička.

Schouleni, tichá hudbo hraj.
Labutí zámek, brána,
myšlenka letí roztěkaná.

V ní já si rozezpale sním
a krásně mně v tom snění.
Věřím, že ve štěstí se změní.

Labutí bránu otevřu,
u okna dobře je mi.
Park zavoní mi fréziemi.

20 NADĚJE

Je klid, jen Tvoje srdce slabounce bije,
ale už ne na poplach jako před chvílí.
Já dusím ve dlaních svítání
svůj vzrušený dech, který slábne do zkroceného vánku
a ztrácí se jako malinký penízek z blednoucích červánků.

Všechno zmrtevělo, i zkrocený vánek zcela utichl.
Jakoby z veliké dálky doznívají tamtamy Tvého srdce
a tím zvukem se mně vzdaluješ víc,
než kdybys odjížděla za daleké obzory,
za nimiž by ses mně ztrácela jako bílá plachta naděje.

Teď už je můj dech až zbytečně klidný.
Připomíná mráz stavící mosty mezi dvěma světy.
A přece.
Vždyť na obou návrších obzoru Tvého těla,
skoro zapadlých do tmava Tvých vlasů,
vycházelo ještě před malinkou chvílkou
sluníčko naděje vetkané do Tvých rozzářených očí.

Ale teď je klid, jen Tvoje srdce slabounce bije,
možná že už ani ne na poplach.
Krásné kapličky na obzoru Tvého těla
jsou již překryty tmavým a děravým pláštěm opuštěnosti.
Mně však připadá, že za nimi,
ve Tvých sevřených víčkách, je schována třpytivá naděje,
kterou zatím umíněně protéká beznaděj.
Proto se už teď dravě valí mou myslí
řada příslibů budoucnosti,
zatímco já nestačím veslovat slovy,
abych v nich našel kousíček pevného konce,
od něhož bych mohl začít,
co jsem si netroufal dokončit.

21 ZTRACENÉ VZPOMÍNKY

V životě je to moudře zařízeno,
že rozdělen je v různá údobí,
že každé z nich má přiléhavé jméno,
jímž zpovídat se lidem chtělo by.
Jednou, že štěstí neuhasne,
jindy, že někde stíhá shon a chvat
a každá z nich má svoje kouzlo krásné,
však vždycky dva je musí prožívat.

Housátka něžná, vzpomínky mé bosé
designem šlápot ryté na blátě.
Za vámi vždycky tak rád ohlédnu se,
jak kupily jste krásu ve zlatě.
Reminiscence sotva vydařilá,
uždibována jarem dravých let,
je zlomyslně krutá, potměšilá
a přec jí jednou budem závidět.

A proto chtěl bych běžet třeba bosý
v šlápotách našich jako o závod
a toužit, vroucně myslet na kohosi,
komu rád nabídl bych doprovod.
Pohrávaje si s láskou na přísliby,
prožívat život chtěl bych jako dřív
a naše chvílky opět jarem voněly by,
i kdyby louka kvetla do kopřiv.

Bez perspektivy jsou milenci,
jimž smysl žití mizí kdes,
když zahaleni do konvencí
ztrácejí to, co mají dnes.
Nevolám lásko do poplachu,
jsem jenom smutkem znavený
a celý zabalený v strachu,
jsem zbabělostí zbarvený.

Lék, kterýs pro mne vždycky měla
zázračný jako jitrocel,
cožpak jsi navždy zapomněla,
či já tak mnoho utrácel?
Nebylas láska ke mně skoupá,
kdo však mně zítra podá lék,
když vichr loďku nerozhoupá
a nevyžene do dálek?

22 PRVNÍ A POSLEDNÍ

První a poslední,
jdou mezi nimi kroky dnů,
jich rytmem do vzpomínek nahlédnu.
Zažloutlé listy chladí dlaně,
oheň mi řekne, jak jsem stár,
abych si mohl odhodlaně
přikládat uschlé snítky hříchů,
hřát naivně se v metaforách smíchu.

První a poslední,
utíkaly nám pod rukou
s patníky plesů, krytých parukou.
V první byl krásný motýl jara,
když naklonil se k retu ret,
byl jak milostná píseň stará,
která vždy milá k vzpomínání
ač pavučiny hříchu leží na ní.

První a poslední,
počítám-li jim kroky dnů,

vzpomínek pár vždy při nich zhlédnu.
První byl úsměv nečekaný,
poslední smutně přišel k nám
s pískáním vlaku, stiskem dlaní,
pak srdce přestala bít zmatkem
a chvění rtů z pod páry bílým šátkem.

První a poslední,
jde mezi nimi kroků stín
v nich kdosi trhá závoj nevěstin.
V zoufalé masce Harlekýnu
Pierot zamlžil smutný děj
a gestem láká Colombinu
na koleje, jež kamsi pádí
kol cárů rozvěšených v stromořadí.

Už jenom poslední
čeká, až skončím kroky dní
ať jenom v něm se rozední.
Však oba vzpomínáme na ně,
do podvědomí píská vlak,
roj jisker padá do snídaně.
Tam nostalgicky my jsme stáli
a bílý šátek zavlál od píšťaly.

23 RUCE KE SMÍŘENÍ

Proč stále mlčíš jako žena
odmítající náručí?
Vždyť nemáš proč být uražena
a život, ten Tě neučí
propadat smutku jako léku.
Snad bolestíinství vyléčí,
Tebe však sevřel do pokleku,
což milování nesvědčí.
I kdybych přivinul se úže,
v Tvé náruči mně smutno je
a moje láska nepřemůže
Tvé odmítavé postoje.

Každý hned na nás snadno pozná,
že scházíme se potají,
že nám už chybí slůvka něžná,
co dva důvěrně šeptají.
Sítím rozkoše planě bloudí
mé slůvko sebekrásnější,
z Tvých očí něhu nevyloodí,
hlad sexu neukonejší.
Tvůj zamyšlený pohled snící
nevnímá tělo na tělo.
Že bych měl holku pro ulici,
v níž pokoření zemdlelo?

Oba jsme bolestíinství plni,
jím okorává nám srdce
a chtěli bychom na výsluní
do jiných služeb najmout se.
Tam však je ticho tím víc hrozná,

že přišlo po poryvech zla.
Domluvit zdá se už nemožné
a naděje též zamrzla.
Však malověrný jen se hroutí
a nepřekročí dilema,
vím o snech, které nezarmoutí
a vrátí víru oběma.

Znám také recept mužsky snadný:
obejmout dívčin štíhlý pas,
pak chvilku být k ní bezvýhradný,
pak poddávat se varu zas
a dlaní něžně vševědoucí
vyhmátnout nejkrásnější tvar,
pošeptat hezké slůvko vroucí,
rozdmychat její krve var.
Tím bolestíinství utopí se,
odpoutá, co nás rmoutilo.
Jen aby kouzlo v lékopise úplně se nezhroutilo.

24 TOUHA NÁVRATU

Na mne se štěstí pousmálo,
dalo mi roli Pierota.
Plamínku štěstí, je tě tak málo,
skomíráš v hluku života.
Plamínek hřeje jedinou lásku,
pro kterou s kdekým bych se bil.
Měla však Collombiinu masku.
Já s přeludem se zasnoubil.

S pověrou mince hozenou v Římě
domů se vrátit zatoužím.
Srdce se sevře a zabolí mě,
bolestí rozchod prodloužím
třem hercům smutným v divadle žití.
V podstatě tulák, maskou král
jak bych já mohl neublížití,
těm, s nimiž na sny jsem si hrál.

Oči si milá dlaněmi zacloň,
to po čem toužíš není tu,
ale tam v dáli rozkvétá jabloň
se starou hrušní v zenitu.
Na drobné mince pozapomnění
si mládí dychtím proměnit.
Jsem plný představ, vidin a snění,
ukládám si je pod zenit.

Stromy jsou oba schýlené k sobě,
vyběhnem mladě do stráně.
Podej mně ruku, podej je obě
a pohlad' jabloň po ráně.
Pohladiš kůru jak umí ruka
v milostné křeči dojetí.
Nahmatáš jizvu, jež ještě puká,
však přestala již boleti.

25 SMUTEK PODZIMU

Kolem nás hejna husí letí
jak létávají po staletí
od nás tam,
kde smutný oheň nezhasíná
ani když přiléváš mu vína
Ty i já.

Po kapkách tak podobných rose,
o jejichž křehkost rozbilo se
mé i Tvé
štěstí, jež v metaforách smíchu
protančilo nám lásku k hříchu.

Chtěli jsme číst ze stránek snářů
a věstit z nich jak z kalendářů
jen pro nás,
aby nám štěstí jako vláha
osení zúrodnilo nahá
mé i Tvé
a s flétnou kouzelnou, jež hrá mi,
že jednou zůstaneme sami
Ty a já
v kočáře tónů s hvězdným kočím
a ztratíme se za úbočím.

Pojednou kočí bičem mlaskne,
do koní jak když bleskem práskne
a náhle
klikatý cár a rudé šrámy
ze srdce mého udělá mi.
Tebe vždy
ošklivě moje rány bolí

a krutá bolest nepovolí
ani když
okvětím štěstí vyznávám se
či osení Tvých dotýkám se.

Kolem nás hejna husí letí
jak létávají po staletí
od nás tam,
ani když přiléváš mu vína
Ty i já.
Po kapkách tak podobných rose,
o jejichž křehkost rozbilo se
mé i Tvé
štěstí, jež v metaforách smíchu
protančilo nám lásku k hříchu.

26 OSTROV PRAVDY

Až budu jednou vzpomínati
a v duši hledat povědomý list,
v němž vůni mládí chtěl jsem dáti
do veršů, kteréš nedovedla číst.

Osnova žití, kdysi dána,
je dnes už beznadějně složitá,
má svoje zastavení uspěchaná
i tichá štěstí na kříž přibitá.

Když pevný řád ji kdysi tvořil,
snad útkem štěstí tkát chtěl v osnově.
Dnes už vím, komu jsem se dvořil
a musel ztroskotat na ostrově.
Samota prozradila by Ti,
co stejně neprozradím jaktěživ.
Mé vidiny jdou, nejsou z pití,
však přec jsem opilejší, než kdy dřív.

Přestanu sbírat srdce vratká
na prázdnou mozaiku k vzpomínkám
a doufám, že zde najdu Pátka,
abych v tak pustém žití nebyl sám.

Samota vidin není z pití,
však já jsem opilejší, než kdy dřív
a kdyby chtěla, prozradí Ti,
co já už neprozradím jaktěživ.

**IV.
REZIGNACE/
PŘEDSTAVY
ZE ZÁRMUTKU**

27 REKONVALESCENCE LÁSKY

Chtěl bych Ti do milostné něžnosti
svou touhu proměnit zas v slova,
jimiž se v srdcích lehce přemostí
tísnivý pocit bezdomova.

Však, protože jsem touze poplatný,
nacházím pouze chtění svodná,
jichž esprit jako stařec malátný
dopíjím beznadějně do dna.

U Tvého lůžka, slepec v Edenu,
ohluchlý touhou, vytrvale
mám horkou dlaň do Tebe vpletenu,
šat poházel jsem neurvale.

Představy běží prázdnem pazderny,
mí slepci bez rozkoše hmatu,
lžu si v nich, že je večer nádherný
a beznadějně chtěl bych cítit mátu.

Do kulis strání, v ekran jezerní
vzduch vydechuje horkou mátu
a přec mně soumrak touhy začerní
vzpomínky stínem kasematu.

Lehce se z kytky dnů čas odlomí,
tlukoucí srdce usedá Ti
a lžičkou úsměv (příliš teskno mi)
já Tobě ostýchám se dáti.

Jenom se láska dobře ohlédne
bezbřehou tůní bez dna.
Vždyť nejsme první ani poslední,

před námi táhne řada prázdná.
Z kytice čas si stéblo ulomí,
zasněnou snítku zimostrázu
a rok jak rytíř už se nakloní,
padaje do příkrého srázu.

Malíř nám v šatě blázna oznámí,
že pravou lásku stáří nevyleká,
že ještě řada pláten před námi
na vyplnění ploch svých čeká.
To jedno dlaň má ve Tvé zakleslou
jak symbol, milování věčné
a srdce jdoucí po něm vyhaslou
stezičkou lásky nekonečné.

28 REZIGNACE

Z večera ještě rozdychtěně
jsme v dlani potěžkali zem,
čekali zázrak, v jehož jméně
si něžnost lásky dopřejem.
Myšlenka spala nahlodána,
že vzbudí se jak rozsévač,
však přišlo jitro toho rána,
z koutku je slyšet tichý pláč.

Oparem z rosy vystoupeném
se bezohledně za čímsi
jak hluché stádo kamsi ženem.
já potom dlouho teskním si
a koketuji se svým sněním.
Však zmrzačen se odbelhám
a i když věřím, že vše změním,
obelhávám, jsa obelhán.

Vždy myslím na Tě milá, ale
už ani nemám sil na vzdor.
Zjizvené srdce okoralé
odkládám navždy na úhor.
Vykřičník města dnes už němý,
Ty ze spánku se neprobud'.
Srdce mi padá do přízemí,
jeho zvon slábne o Tvou hrud'.

29 PRASKLÁ VÁZA

Povýšená jsi vázo, nevzhledná
věznice překrásného kvítí.
Jak rybář ztěžklou rukou ode dna
přátelství vylovuješ síť
a budíš vášně pocuchané.
Budou mi láskou? Ano a ne.

A přec chci z lásky pocit vepsán mít
zamilování na výsluní,
něžnější než je hebký aksamit,
krásnější lásek z novoluní.
Však mnohdy nepostřehnou ani
jak něžné bývá milování.

Rozbitý úsměv lístků kopretin
překřičí něžnou krásu růže.
Je nadýchnutý závoj nevěstin,
je slza skáplá do kaluže,
jíž smazán obraz rytý na ní
o velké touze k milování.

Však teď jsi praskla, pojednou
máš vodu rudou. Rozlévá se
na padlou snítku květů dojemnou,
je veta po nádherné kráse.
Roztříštilo se milování,
zbyla jen bolest díkůvzdání.

Teď prasklá vázo, krutě bezedná
a proto nenasytná kvítí,
máš neklid pramenící ode dna.
Jak rybář vylovuješ sítí
přátelství vášní pocuchané,
jež lásce zamkneš pro nezvané.

30 LOUČENÍ

Času když z přesýpacích hodin
poslední zrnko písku propadne
samotu smutkem osvobodím,
vím, vím, že opustit je nesnadné
a obavy mám z chvíle příští
ač lhostejně bych chtěl říct *c'est la vie*.
Nechci se loučit na schodišti,
kde srdce do vzpomínek zbolaví.

I když mně mizíš za záhybem,
abys už vstoupila jen do snění
a odtud v gestu bohulibém
chceš konejšit, však nic se nezmění.
Zůstanu věrný. Stále budu
zamilován jak student napořád
a Tobě vyznám beze studu,
že stále jako kdysi mám Tě rád.

V mém srdci bude odestláno
a vedle smutku lásku pro Tě má.
Budeme-li se loučit jednou ráno
budou nám srdce krváceti oběma.

Ty neodejdeš za záhybem
aniž bys nevstoupila do snění,
v němž něha v gestu bohulibém,
chtěla by změnit, ale nezmění.

Ty ani nevíš lásko moje,
co jsi mně darem přinesla.
Jsi blikající světlo bóje
pro moji loďku bez vesla,
jsi znakem nakresleným tuší
na záhyb nejniternejší,
jsi světlo zachycené v duši,
třeba by byla sebečernější.

Dnes rozechvělí chvílí příští
chráníme srdce, ať se nedoví.
Nechcem se loučit na schodišti,
kde srdce vzpomínkou jen zledoví.
Vím, neodejdeš za záhybem,
aniž mně vstoupila bys do snění
v posledním gestu bohulibém,
ač konejší, však nic už nezmění.

31 BILANCE ROZCHODU

Byl bych šťastnější,
kdybych nepotkal lásku?

Ten náš život mnohdy komedií zdá se
i když mívá smutnou masku tragéda.
Vzpomínám, jak kdysi hráli smutnou píseň,
z veršů zazníval v ní nostalgický tón.
Příběh se v té písni do legendy ztratil,
škoda, že jsem na ni dříve nevzpomněl.

Jak je to už dávno, co nám také hrála
rozjásaná hudba divukrásných not,
a co rytmus kroků opojeným sálem
do tornistře citů tajně chodil krást,
a soukal si útky, pestře zapléтал je
do osnovy třásní lásek prchavých.

Plnou náruč štěstí nesla kolem láska
postříbřena rosou jako démanty.
Do rán rozespalých plných pochybností
jako balzám padlo jedno slůvko Tvé.
Do mučivých kroků oboustranné touhy
vyšlo nové slunce v záři jistoty.

Daleko jsou místa, kam vábíval večer
hlasem cikád z dálky na koberec snů.
Písni o Tvé lásce jsem rád naslouchával,
rozezněla duši nezkušenou chtít.
Prostořeké štěstí bylo bezstarostné,
však klávesou lásky zněla faleš.

Uplynula léta, čas nic nezahojil,
jenom stále toužím zas Tě pohladit.
Je to už tak dávno, že to není pravda.
Za klávesy touhy usedla si lež
a hraje mně píseň o Tvých krásných očích,
o horoucím srdci, jež mám stále rád.

Dnes však po dálnici světelného roku
dialogem kroků jdeme každý sám,
a z těch legend zbyla poučná a krutá
píseň jarmareční, plná narážek.
Sem tam u té cesty patník zapomnění
připomíná kroky, jak už jsem šel sám.

32 ROZHODNUTÍ

Retrospekce jde bůhví kam.
Nechci ji vidět, stále marně
jí v tichém snění utíkám
do romantiky v obrazárně.
Tam vložit bych chtěl do spánku
svou poezii rozjasnění
a do osnovy červánků
uhlem si kreslit osamění.

V něm dávno už neútočí
krása těch, které potkaly mne.
Vzpomínky na ně v úbočí
zanechaly jen stopy jemné.
Některé byly tajemné,
však volat zpět je po úbočích?

Konečně, přešly kolem mne
bez zrcadlené něhy v očích.

A proto dál sním, do krásna
chci v romantiku propadnout se
a procitám-li z polosna
své touhy zbavit nemohu se,
v níž cit se něze přislíbí
a dívka nádherná se zjeví.
Má ústa vroucně políbí
s neodolatelností Evy.

Můj život, který pustý je
a duše, která omámena
zastaví čas, jenž ožije.
Já něžné dívce beze jména
do romantiky rozsvítím
svůj dům a gestem do veřejí
jí jediné se zaslíbím
ač kolem stíny obcházejí.

33 SEN

Vichřicí neživotnou hnáni,
každý si jinde přistanem.
Já dnes už platím pousmání
nevinné jak noc nad ránem
a zádumčivě choulím srdce
po jehož oknech šel spánek.
Frézie voní jak Tvé ruce
a labuť vzlétla nad zámek.

Ted' ve snu píši krásné psaní
a Ty v něm číst chceš, já to vím,
jsa shovívavá do vyznání
dozvíš se, co Ti nepovím.
Tím listem chci Ti hladit srdce,
ukolébat Tě ve spánek,
frézie zavoní v něm prudce,
za branou Labutí zámek.

S vševědoucností starého snáře
neptám se či smím se vrátit.
Jenom list z kalendáře
musím zas zpět poobrátit.
I kdybys osudného rána
nechtíc však přec ublížila,
zůstane bronzová brána
kterou se vrátím, má milá.

34 HLEDÁNÍ VE DVOU

Já ve tmách dalek jsem se topil
a jako slepec hledal Tě
ve Švédsku, Dánsku nepochopil,
že nenajdu Tě ani na Jaltě.
Vprahlými dny, nevidáno,
si ze mne osud tropil smích
nechávejte mne každé ráno
na zázrak čekat po nocích.

Alejí palem pohostinných
my spolu vyjdem k boku bok.
Půjdemě světem planet jiných,
kontrastujících v příkrý skok,
v němž příval života se pění,
tříště se v hranách trpkých zákazů.
Stačí se smeknout, v mžiku není
těch morálkových příkazů.

Nevšední zázrak z čarokrásna
si přišel a my poznali,
že osud probudil nás ze sna.
V něm požár byl, však zpovzdálí
diváků málo zbylo vděčných
k plápolu lásky dychtivých.
Na ostří nožů obousečných
ožehla těla v rudý dým.

Konvence přísná dej nám dýchat
vzduch čistý, jasný, bez plísní,
bychom si mohli rozhořčeně vzdychat,
když špína krásu potřísní.

Konvence přísná dej nám vdechnout
na špetku soli voňavé
a dej té vůni nevyblednout,
vetři ji v srdce bolavé.

V.

JISTOTY

35 ANNĚ KERN

Při toulkách Povolžím
z vody, jak odlesk doby snový,
nabral jsem verše Puškinovy
za můstkem pod olším
v podzámčí v Gruzinkách.
Anny tvář vidím „zjavljenije“
na vlnek ekrankách,
„Ja pomnju čudnoje mgnovenije“.

Z veršů však zavál chlad
a různost věků žalující.
Náhrobek staré paní spící
přinesl nesoulad.
„Kak genyj krasoty“
kde však to tělo Tatjány je?
kde lásky oheň? Ty?
Zůstal jen smutek beznaděje.

Prolnuta v mírnost mou
osudu dotek hravé tečny
a žádný přelud neskutečný
záříš má milá tmou.
Rozžehlas plesem sál,
v němž něhou tance zvířilo se.
Kdo by si netroufal,
připálil by si šlapky bosé.

Životem společně
ještě kus cesty půjdeme si.
Ať nechcem nebo přejeme si
smrt přijde netečně.
Dej však by nezůstal
tu jeden v beznaděje smutku.
A když už by tu stál,
necht' nedívá se k náhrobnímu plůtku.

36 VIRSKÉ ÚDOLÍ

Řeka údolíčkem
běží jako stříbra pás.
Její zelený lem
tvoří smaragdový vlas
olším plným jara
a z nich píseň stará
zanotuje na skřivánčí hlas.

Podél potůčku se
krčí došky dřevěnic,
zahrad ploty kusé,
parádivost slunečnic
idylicky září
vangoghovskou tváří
přes zvuk umíráčků ze zvoníc.

Cesta mezi domky
vypadá jak šedý had.
Téměř nevědomky
stírám z líce slzí chlad.

Odkudsi zvuk mlýna
mně tu připomíná
mládí mého vybájený hrad.

Řeku uvázali
i když touží vydechnout.
Horem dravě valí,
dole v kamení chce schnout.
I ten život něčí
vzal už do zaječí,
svázat nelze jej jak řeky proud.

37 VŮNĚ DOMOVA

Nad vůní v dálkách skrytých krás
u vytržení žasnem.
Defilé divů pestrý pás
v kaleidoskopu krásném,
jako když pil jsem calvados
a žil si na výsluní.
Však utíkal bych třeba bos
za zvláštní nahou vůní.

Tu míval pro mne jeden dům.
Já ve světě ji ztratil.
Kdos vylákal mne k obzorům
bez vzkazu bych se vrátil
a vůbec nejel do světa.
Tolik dychtivý snění
bláhově myslel, to je ta
cesta, jež všechno změní.

Toužím se vrátit do těch míst,
kde štěstí přelétavé
bude si v našich verších číst,
zatouží po představě
na kterou já už zapomněl,
ač zněla v krásném tónu
jenž mezi verši osaměl,
však vyznačil mně cestu domů.

Já stále znám kdes chodníček
zasutý na rozhraní,
jenž žene slzy z pod víček
v citlivé brázdy skrání.
Pohládit chtěl bych jako v snách
pramínky konejšivé,
a ztvrdlou kůži na patách
vyléčit z vody živé.

Chodníčku, který k obzorům
u lesa přímku ztrácíš,
vedeš před jeden milý dům,
kde někdo víru vrací
jako se vrací vědomí,
jež, zamrazeno v jíní,
beze snů prchnout chtělo mi
a přec to neučiní.

38 VYZNÁNÍ

Překrásné město jsi a tiché ve své kráse,
já dnes už v Tebe vlitý proud,
jenž horkým potůčkem něžností vyznává se,
chtíc si k Tvým nohám usednout.

A z fontán perlivých chci zdobit Tvoje vlasy.
Opravdu město zářící,
bezbranné, nahé jako když z lázně stouplo si,
tak svěže mládím vonící.

Tak voní kapličky vzepjaté k milování
pod prudkým stiskem našich těl.
Dnes nad tím vlídné klene se již pousmání.
Já však bych opět zažít chtěl
ten pocit chodníčků, které mne vodívaly lesem,
že bych v nich zbloudil nakonec,
sám žízniv, napájel bych žízeň Tvou, jak toužil jsem
touhou, již touží milenec.

Myslím-li na Tebe, vždy znovu něžná jména
rozbouří klidnou mysl mou
a řece podoben, jež jednou rozvodněna,
valí se touhou smyslnou
a přece z potůčků něžnosti vyznává se,
chtěje k Tvým nohám usednout.
Překrásné město jsi, tak smutné ve své kráse,
já v Tebe navždy vlitý proud.

**BULHARSKÉ
JARO**

39 TAKÉ DNES

Také dnes,
jako konečně každý den od těch dob,
ke mně přicházíš se spánkem.
Propadám se do něj, ale stačím ještě zachytit
Tvůj důvěrně známý úsměv,
který Tě tak snadno usvědčí, že není jen profesionální zdvořilostí.
To závratné propadání mně jím zkrášluješ
a úsměv mně svítí jako nosná vlna radaru.
Z tajemných paprsků sympatie
se mně na jeho obrazovce lehounce zhmotňuješ.

Zpočátku je to jen nezřetelné chvění,
jako bych si po studených nocích beznadějně samoty
dýchl na sklo monitoru.

Potom se zamlží navrstvenými výjevy,
na nichž jsme opět v Bulharsku
a znovu rozjaření jdem z Trifon Zarezan
na kolo Vodenicy.

Když otáčíme ohromným grilem slunce,
propadáme se do nepopsatelného prostředí
našeho světa zastaveného času a syté vůně jara,
abychom zmalátněli ožehnutí na jeho horní úvrati.

A právě tehdy se to stane.
Má vyprahlá ruka
osamocená v prostoru nejistoty
se po naléhavém návalu zoufalého hledání
pojednou uklidní
a sáhne si tam, kde Tě jenom tuší.

Je horká jako ten rozpálený gril.
Avšak uvízne ve Tvých konejšivých dlaních
něžného stisku vzájemné důvěry.
A Ty jsi v něm náhle tak skutečná
jako můj sen
a snivá
jako skutečnost sama.

40 NADĚJE Z PLÁŽE

Přirovnání jsou všechna nehorázná
a skutečnost je téměř nezměrná.
Jen slova vedle sebe půjdou prázdná,
když řeknu, že jsi bytost nádherná.

Tak krásně ruměníš jsouc otázána,
však přesto láskyplně odpovíš,
protože toho kouzelného rána
Ty a já budeme si opět blíží.

S perlami lastur na úsměv si hrají
a z úst Tvých vnímám nekonečno krás,
do něhy rozdychtěné až ke kraji,
jak rozmáchnuté moře je Tvůj vlas.

Bylo mně toho kouzelného rána,
jak by se k nahým tělům lísal mech.
Tys ruměnila a jsouc otázána
vášnivě se Ti zadržával dech.

41 NEZNÁMÉ U STOLU

Vím, jednou pronikne zas parfém známý,
co často provází mně ve snění,
a zvítězí cit dosud nepoznaný.
Já budu zamilován k zbláznění.

To ve mně mládí netrpělivě už čeká
na zázrak, jenž ostychem je zatím jat.
Však ostych proudem odnáší si řeka,
bychom svým touhám mohli naslouchat.

V mé zachvívá se smělé odhodlání
pro Tebe s lýtým drakem chtít se bít.
A strach mám, že nedozvíš se ani,
jak ústa má Tě touží políbit.

Vidím Tvé plné rty však s plachým odmítnutím,
jež voní snahou nechtít ublížit.
Představuji si hebkost milovaných dlaní,
jak chtějí něhu s vášní usmířit.

Má touha, rozechvělé odhodlání
a láska jdou, jak víly umí jít.
Jen bojím se, že nedozvíš se ani,
jak horce přeji si Tě políbit.

42 SBOHEM ZLATNI PJASACI

Terasou Trifon Zarezan zní rým
a v něm se krásná dívka svléká.
Rezignovaně si už nemyslím,
že na mně roztouženě čeká.

Jak lakomec však, jak hrabivý mnich,
zavírám vrata na petlici,
aby už pro nikoho krásný smích
nečeřil kolo Vodenici.

Uvnitř si ublíženě hledám rým,
jímž už Tě nikdy nevylekám.
Prchl, však něha neutekla s ním,
jen si teď bláznů šat oblékám.

Nalévám rudé víno ze džbánu,
něhou po kapkách vykrvácím.
V ní vykoupe se slunce po ránu,
zní udiveně smíchem racším.

Vinárnou Trifon Zarezan zní rým,
co už Tě pranic nevyleká.
Škoda jen, že se nikdy nedozvím,
co Ty jsi vlastně za člověka.

JAROSLAV ŠKRDLÍK

*28.3.1921 – †11.3.2018

Jaroslav Škrdlík se narodil v Bojkovicích v okrese Uherské Hradiště. Od mládí se zajímal o chemii. Po studiích ve Zlíně a v Brně získal patřičné vzdělání, které mu umožnilo následně pracovat v chemických laboratořích, ve výzkumu a ve vývoji stavebních hmot. Pracoval u firmy Prefa ve Slaném a v Ostravě Třebovicích, kde se stal autorem desítek technických návrhů zpevňovacích postřiků stěn a nových stavebních materiálů, které našly uplatnění i při výstavbě Metra v Praze. Své odborné znalosti prezentoval a publikoval v desítkách článků v odborných časopisech.

S manželkou Annou žili v Ostravě a vychovali dceru Alenu a syna Jana a společně se těšili z vnoučat. Po celý život se Jaroslav Škrdlík rovněž zajímal o historii Moravy a svého rodu.

Jaroslav Škrdlík tiše zesnul dne 11. března 2018 ve věku nedožitých 97 let v Hrušovanech u Brna ve Ville Martha na jižní Moravě. Poslední rozloučení s ním se konalo v úzkém rodinném kruhu ve čtvrtek dne 15. března 2018 ve 14.00 hodin v obřadní síni na Ústředním hřbitově města Brna na Vídeňské ulici. Následně po kremaci byla urna s jeho popelem uložena do rodinného hrobu na hřbitově v Bojkovicích.

O literární činnosti Jaroslava Škrdlíka rodina téměř nevěděla, spíše jen něco tušila... Teprve po smrti byly v listinách nalezených v jeho pracovním stole zásluhou vnučky Kateřiny a jejího manžela Václava nalezeny verše, které můžete číst v této sbírce...

TIRÁŽ

Z původních rukopisů a strojopisů Jaroslava Škrdlíka přepsal Václav Morávek.
Grafická úprava a titulní strana – Jan Škrdlík.
Fotografie na titulní straně – Jana Rosie Dvořáková.